

010830-1

Tzv. ontologická diference musí být reinterpretována; samozřejmě především v opozici proti tradiční metafyzice, která bytí chápala jako nejvyšší jsoucnost a tedy nadčasově. Heidegger se nepochybně velmi zasloužil o to, aby se tento moment stal jedním z nejvýznamnějších (což nemusí být totéž jako nejfrekventovanějších) filosofických témat minulého století. Vezmeme-li však vážně, že bytí nesmíme chápat jako jsoucí, pak jsme vedeni – pokud jsme dost důslední – k myšlence úzké spjatosti bytí nejen s časem vůbec, ale především s budoucností. Bytí zkrátka nesmí být chápáno jako to, co je všemu jsoucímu společné ve smyslu určité kvality, určitého rysu povahy, nebo jinak, na čem má všechno jsoucí nějaký podíl. Bytí, pokud vůbec má smysl mluvit o „bytí vůbec“ (a nikoli pouze o bytí jsoucnost), je sice tím, co jsoucnost každého konkrétního jsoucího umožňuje a (spolu)zakládá, (spolu)konstituuje, ale pouze tak, že mu onu „jsoucnost“ jakoby propůjčuje a dočasně svěřuje, nikoli tak, že mu ji „dává“ v držení, že ji činí jeho složkou a součástí.

(Písek, 010830-1.)